

ХЛОПЧИК,
ЯКИЙ СПІВАВ
З ДРАКОНАМИ

Енді Шеперд

ХЛОПЧИК, ЯКИЙ СПІВАВ З ДРАКОНАМИ

Ілюстрації
Сари Огілві

Переклала з англійської
Ольга Ренн

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.111-31-93
Ш 48

Text copyright © Andy Shepherd, 2021

Illustrations © Sara Ogilvie, 2021

Originally published in the English language
as *The Boy Who Sang with Dragons* in the UK by Piccadilly Press,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Published in Ukraine by arrangement
with Bonnier Books UK Limited.

The moral rights of the author have been asserted

*Для Ієна, Бена та Джонаса за те,
що допомагали мені вирощувати наших драконів*

Шеперд Енді

Ш 48 Хлопчик, який співав з драконами [Текст] : повість / Енді Шеперд ; пер. з англ. Ольги Ренн. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 280 с. — (Серія «Хлопчик, який вирощував драконів», кн. 5).

ISBN 978-966-448-279-7

«Хлопчик, який співав з драконами» — п'ята книжка в серії британської письменниці Енді Шеперд про Томаса та його дивовижні пригоди з драконами.

Біля драконово-фруктового дерева повітря просто тріщить від магії, а між паростками квасолі й кущами малини літають дракончики. Їхня луска мерехтить. Очі виблискують. Гарячий подих парує. Діти продовжують розгадувати таємниці цього дивовижного дерева, знайомляться із новими видами драконів і допомагають новонародженим дракончикам полетіти до рідного краю. А ще розгадують родинні таємниці їхньої нової подруги Аури. Нарешті пазл історії складається — і вирощування драконів виходить на новий рівень!

УДК 821.111-31-93

© Енді Шеперд, текст, 2021
© Сара Огілві, ілюстрації, 2021
© Ольга Ренн, переклад з англійської, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

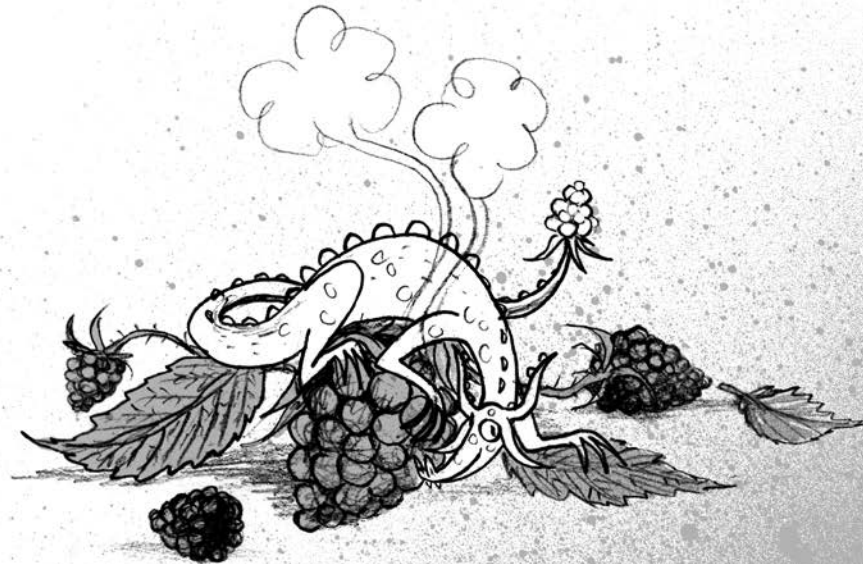
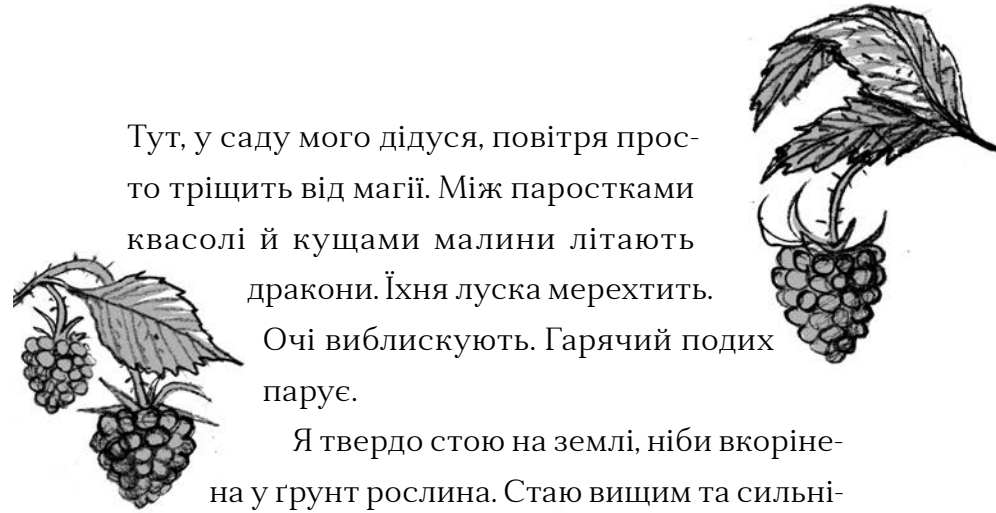
ISBN 978-966-448-279-7 (укр.)

ISBN 978-1-84812-942-9 (англ.) Усі права застережено

Тут, у саду мого дідуся, повітря прос-
то тріщить від магії. Між паростками
квасолі й кущами малини літають
дракони. Їхня луска мерехтить.
Очі виблискують. Гарячий подих
парує.

Я твердо стою на землі, ніби вкоріне-
на у ґрунт рослина. Стаю вищим та сильні-
шим, коли крихітні дракончики всідаються мені
на долоні, руки, голову.

Помаранчевий дракон зі сріблястими кінчика-
ми крил лоскоче моє обличчя. Бірюзовий дракон
із чорними шпичаками і яскраво-жовтим хвостом
шкребе мою долоню. Дракончик насиченого

синього кольору із прожилками срібла чіпляється за мою спину.

А коли я задираю голову до зірок і заплющую очі — бачу мерехтливий рубіновий силует Блимка, великий та яскравий, наче ожило сяйливе сузір'я.

Тут, у дідусевому садку, я — заклинач драконів. Їхній захисник.

— Слімо летить! — заверещав Тед.

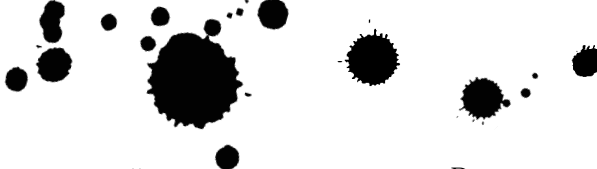
А ми всі пригнулися, бо на нас нісся зеленобурий рябий дракон.

Ляпка липкого слизу звалилася Ліамові на голову.

— Ов, ця штука тхне, — прогарчав він. — Я думаю, що слиз виробляють лише слизняки.

— Гадаю, це захисний механізм, — сказала Аура. — Здається, він налякався.

— Ага, як міксина, — підхопив Тед якось надто радісно. — Відчуваючи загрозу, міксини можуть випорскувати літр слизу.

— Гм, цей дракон тоді просто нажаханий, — сказав Ліам.

— Скоро будемо брести через цей слиз.

— Брести не вийде, — мовила Кет. — Слиз суперлипкий, — і помахала нам руками, вкритими пухом від її спроб їх повитирати.

— У кожному разі, маємо боятися, — із притиском сказав Кай. — Ви взагалі бачили, що витворює решта?

Двійко драконів із вишуканим оперенням на витончених шиях намотували одне перед одним кола. Хитали головами, віялом нашорошували пір'я, як ті райські птахи у своїх складних танцях, що я бачив по телевізору.

— А мені здається, це найменша з наших турбот, — мовив я.

— Та не ці, — сказав він. — А он тамті, — і показав на двох золотих драконів із довгими закрученими рогами й химерними спіральними хвостами. — Вони дрилують дірки на полі для крикету.

— І випалюють траву, — додала Кейт.

— І залишають після себе багністі горбки, схожі на ті, що риють кроти, — сказав Тед.

Раптом спалахнула одна з ділянок ідеально доглянутого поля.

— І ще, звісно ж, вибухові кізьяки, — докинув я.

Саме ця банда драконів виявилася більшою за всі ті, що вилетіли з дідусевого садка.

— Скоро ми не зможемо їх розгледіти, — мовив Ліам. — Не кажучи вже про те, щоб упіймати.

І він мав рацію: сутеніло.

— А можеш нам трохи підсвітити? — спитав я в Дзумка, який прихилив мені голову до плеча, вчепившись кігтками у светр і метляючи хвостом туди-сюди.

Його небесно-блакитна луска яскраво замехртіла, а зигзагоподібний хвіст запульсував білим світлом, коли він різко ворухнувся. Маленькі блакитні іскри, потріскуючи, стрибали від шпичака до шпичака вздовж його спини. Я відчув, що моє волосся стає дибки, коли знайоме дзумкотіння пронизало все тіло. А тоді він злетів у повітря. Підлетів і сів на один із прожекторів, вмонтованих уздовж стежки на полі для крикету. Лампочка спалахнула й осяяла траву та драконів, що знай собі свердлили в полі

